Blue Ridge Mountains Of Virginia - Laurel And Hardy

Ο **Σταν Λόρελ** (*Stan Laurel*, 16 Ιουνίου 1890 - 23 Φεβρουαρίου 1965)
ήταν Άγγλος κωμικός ηθοποιός, συγγραφέας και σκηνοθέτης. Μαζί με τον Όλιβερ
Χάρντι αποτέλεσαν ένα από τα διασημότερα κωμικά δίδυμα στην ιστορία του κινηματογράφου ως οι Χοντρός και Λιγνός.

Ο Άρθουρ Στάνλεϊ Τζέφερσον, όπως ήταν το πραγματικό του όνομα, γεννήθηκε το 1890 στο Άλβερστον της Αγγλίας. Προερχόταν από θεατρική οικογένεια.

Από μικρός μιμόταν τους κλόουν και ερωτοτροπούσε με τη σκηνή. Έπαιξε στο μιούζικ χολ και το 1910 συνεργάστηκε με τον περίφημο θίασο ποικιλιών του Φρεντ Κάρνο, όπου αντικατέστησε τον Τσάρλι Τσάπλιν σε μία περιοδεία στην Αμερική. Για κάποιο διάστημα μάλιστα συγκατοίκησαν οι δύο κωμικοί. Ο Τσάπλιν, γνωστός για τον ανταγωνισμό και τη μισαλλοδοξία του, δεν ανέφερε ποτέ τον Σταν. Ο Σταν, αντιθέτως, ποτέ δεν είπε κακιά κουβέντα γι' αυτόν: "*Ο Τσάρλι ήταν, είναι και θα είναι πάντα ο μεγαλύτερος κωμικός στον κόσμο*", δήλωσε κάποτε.

Πριν γνωρίσει τον Όλιβερ Χάρντι, είχε πρωταγωνιστήσει μόνος του σε περισσότερες από 50 ταινίες. Το δίδυμο δημιουργήθηκε από τον παραγωγό Χολ Ρόουτς, πνευματικό πατέρα -μαζί με τον σκηνοθέτη Λίο Μακ Κάρεϊ- του Χοντρού και του Λιγνού, του δημοφιλέστερου κωμικού ντουέτου όλων των εποχών.

Περισσότερες από 100 ταινίες γύρισαν ως ζευγάρι. Το δημιουργικό πνεύμα της δυάδας ήταν ο Λόρελ, ο οποίος, αν και δεν χρίστηκε ποτέ σκηνοθέτης ή σεναριογράφος, έπαιζε κύριο ρόλο σε όλα τα στάδια της παραγωγής.

Ο Λόρελ και ο Χάρντι είχαν μία επαγγελματική φιλοδοξία και μόνο: ήθελαν να κάνουν τους ανθρώπους να γελούν. Δεν έτρεφαν αυταπάτες για τους εαυτούς τους. Οι μέθοδοι και η τεχνική τους είχαν πολλά στοιχεία από τους κλόουν, το χιούμορ της μία αλληλοδιαδοχή από γκαγκ, τα αστεία τους έκαναν τα παιδιά να ξεκαρδίζονται γιατί αναγνώριζαν στα πρόσωπα των δύο κωμικών τη δική τους αδεξιότητα και αθωότητα. Ανάμεσα στον Σταν (Λόρελ) και τον Όλι (Χάρντι) ο πρώτος ήταν ο πιο κουτός. Ανήγγελλε στον Όλι από το τηλέφωνο ότι τον δάγκωσε σκύλος και όταν εκείνος τον ρωτούσε σε ποιο σημείο, τότε ο Σταν τοποθετούσε το ακουστικό ακριβώς πάνω από την πληγή σαν ο συνομιλητής του να ήταν σε θέση να δει μέσα από τη γραμμή. Κατά μία άλλη εκδοχή ο Όλι ήταν πιο κουτός γιατί θεωρούσε τον εαυτό του έξυπνο. Και όπως έλεγε και ο ίδιος: "*Δεν υπάρχει πιο βλάκας από τον βλάκα που νομίζει ότι είναι έξυπνος*".

Όταν ο Όλι κοιτούσε επιτιμητικά τον Σταν, εκείνος έξυνε αμήχανα το κεφάλι του σουφρώνοντας το πρόσωπό του. Το κλάμα του κοκορόμυαλου τρομοκρατημένου γκαφατζή έγινε σήμα κατατεθέν της αμερικανικής κωμωδίας.

Για τον Σταν η κωμωδία ήταν η ζωή του και συνέχιζε να εργάζεται και μετά το τέλος του γυρίσματος, ενώ ο Χάρντι έσπευδε να ασχοληθεί με το αγαπημένο του χόμπι: το γκολφ. Οι κωμωδίες τους απλές σε δράση, γίνονταν απολαυστικές από τις συνεχείς ανατροπές των καταστάσεων, τα εναλλασσόμενα γκαγκ. Ήρωες μικροαστικής προέλευσης, ήθελαν να γίνουν κοινωνικά σεβαστοί αλλά και αρεστοί. Φορούσαν αξιοπρεπή κοστούμια, σκληρά καπέλα και απευθύνονταν ο ένας στον άλλον με την προσφώνηση μίστερ. Αποκτούσαν μία καθωσπρέπει απασχόληση ως μεταφορείς πιάνων ή πωλητές χριστουγεννιάτικων δέντρων κι αν στο τέλος τα έκαναν θάλασσα, αυτό δεν έβλαπτε παρά τους ίδιους.

Άτολμοι και γκαφαδόροι παρά το σοβαροφανές ύφος τους, βυθίζονταν μεγαλοπρεπώς σε λακκούβες, έβαφαν καλοσχηματισμένα οπίσθια ανύποπτων κυριών, προσπαθούσαν, με απόγνωση, να απαλλαγούν από μία κατσίκα και κατόρθωσαν να ανεβάσουν ένα άλογο πάνω σε ένα πιάνο. Για τον τουρτοπόλεμο, ο συγγραφέας Χένρυ Μίλλερ παρατήρησε: "*Ήταν το βασίλειο και η αποθέωση της τούρτας. Δεν υπήρχαν παρά τούρτες, χιλιάδες τούρτες*". Η άποψη του Σταν ήταν: "*Αν πρόκειται να γυρίσουμε μια ταινία με τουρτοπόλεμο, ας χρησιμοποιήσουμε τόσο πολλές τούρτες ώστε να μη μείνει χώρος για παρόμοια ταινία στην ιστορία του κινηματογράφου!*".

Στις 23 Φεβρουαρίου του 1965, ύστερα από αλλεπάλληλα εγκεφαλικά επεισόδια, έγινε σαφές ότι ο Σταν δεν θα μπορούσε να αναλάβει. Από το κρεβάτι του νοσοκομείου ψιθύρισε στη νοσοκόμα: "*Θα προτιμούσα να κάνω σκι από το να βρίσκομαι εδώ!*". "*Κάνετε σκι, κύριε Λόρελ*", ρώτησε η νοσοκόμα. "*Όχι*", απάντησε. "*Αλλά θα προτιμούσα το σκι από αυτό που κάνω τώρα*". Λίγα λεπτά αργότερα έκλεισε τα μάτια του για πάντα.

Δύο αστεροειδείς, οι 2865 και 2866 ονομάστηκαν «Λόρελ» και «Χάρντι» στη μνήμη των Σταν Λόρελ και Όλιβερ Χάρντι.

Υ.Γ. Το κομμάτι που είχε επιλεγεί ήταν το παρακάτω:

Καλλιτέχνης: Ζερβουδάκης Δημήτρης
Album: Ακροβάτης
Έτος: 1989
Στιχουργός: Καββαδίας Νίκος
Συνθέτης: Ζερβουδάκης Δημήτρης
Είδος μουσικής: Έντεχνο

Η μελοποίηση του Ζερβουδάκη είναι μία από τις καλύτερες μελοποιήσεις ποιημάτων του Καββαδία που μπορεί να ακούσει κανείς, πολλοί όμως είναι αυτοί που του κρατούν κακία για την αφαίρεση αρκετών στροφών του ποιήματος ή για την αλλαγή μιας-δυο λέξεων, αλλά, κυρίως, για τη μετατροπή σε ενικό του πληθυντικού ευγενείας που ο Καββαδίας είχε επιλέξει.

Ο Ν. Καββαδίας το έγραψε για κάποιο ποιητή ονόματι Καίσαρα, ο οποίος αυτοκτόνησε μια μέρα στο γραφείο του ανάμεσα σε σωρούς από βιβλία και χαρτιά, έχοντας αφήσει ως τελευταίο του σημείωμα τη φράση: "Φαίνεται πια πως τίποτα – τίποτα δεν μας σώζει..." .Αλήθεια;Μάλλον όχι...
Η πραγματικότητα είναι κάπως διαφορετική.

Ο τίτλος του ποιήματος είναι "Γράμμα στον ποιητή Καίσαρα Εμμανουήλ" και ο Καββαδίας το έγραψε πράγματι το 1932 για το νεαρό, τότε, ποιητή Καίσαρα Εμμανουήλ. Ο οποίος, όμως, βέβαια, ποτέ δεν αυτοκτόνησε...Ο Καίσαρας Εμμανουήλ, ο ποιητής αυτός που κάπνιζε τσιγάρα "Κάμελ", πέθανε το 1970, στα 68 του χρόνια, από ζάχαρο, σε δημοτικό νοσοκομείο της Αθήνας...
Το 1933 κυκλοφόρησε και η πρώτη ποιητική συλλογή του Νίκου Καββαδία, το περίφημο "Μαραμπού", με πρόλογο του Εμμανουήλ, το οποίο περιείχε, μεταξύ άλλων, και αφιερώσεις σε άλλους ποιητές: στο Ράντο, στο Μελαχρινό, στον Ουράνη και το παραπάνω ποίημα στον ίδιο τον Εμμανουήλ. Το ποίημα θεωρείται ότι είναι όντως απάντηση σε εκείνη τη φράση του Εμμανουήλ, η οποία πάντως μάλλον δε συναντάται σε κάποιο ποίημα κάποιας από τις 4 ποιητικές του συλλογές, επομένως εικάζεται ότι μπορεί να αφορούσε κάτι που είχε κυκλοφορήσει σε λογοτεχνικό περιοδικό της εποχής. Εξάλλου, λέγεται ότι ο Καββαδίας είχε υπ' όψιν του μία περίοδο κατάθλιψης που φαίνεται ότι διήγε ο Εμμανουήλ τότε. Σε εκείνη την περίοδο της κατάθλιψής του, θεωρείται ότι

αντιστοιχεί και μία αφιέρωση σ' αυτόν από τον Αναστάσιο Δρίβα: "Ούτε κι απόψε βρήκαμε τη γεύση και το χρώμα / και το βαθύ γαρύφαλλο του κάκου θα μαδήσει / στα φλογερά σου δάχτυλα σα νέφος μες στη δύση."

Source URL:http://2gymevosm.mysch.gr/drupal7/?q=el/node/1429